

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: J.A. Rosell Pujol.

Subdirector: Joan Ramon Baiges.

Gerent d'AdP: Josep Segura.

Cap de redacció: Enric Guinart. **Política:** Iago Andreu i Marc Rodríguez. **Societat:** Pepa Gallego, Irene Casasayas i Clara Garnica. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora. **Cultura i espectacles:** Roser Porta i Andrés Luengo. **Àrea Monogràfica, agenda i televisió:** M. Teresa Blanco. **Diagramació:** Biel Rosell, Josep Capell (Sistemes) i Nerea Moreno. **Fotomecànica:** Pako Temprado. **Fotografia:** Tony Lara i Ona Morante. **Edició:** Marcel Tuyet i Laia Martínez. **ANDORRANA DE PUBLICACIONS Director comercial:** Adrià Ledo. **Publicitat:** Pilar Torrentallé, David Aunió, Xavier Farran i Nelly Dedeo. **Cap Àrea Monogràfica:** David Aunió.

Administració: Nona Muñoz i Alicia Ruiz. EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDICO DE CATALUNYA

Editorial

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes hi exposen posicions personals.*

Un pacte que continua viu

Cap sorpresa en el resultat final de la sessió del Consell. És més, ho esperàvem. En el seu moment vam dir –perquè ens agrada treballar amb fets i no amb ficcions– que era més que natural arribar a una segona votació, a la vista de la composició del Consell. És més, manifestàvem que era lògic i que ningú –que raoni objectivament– ha de trobar estrany i menys encara apocalíptic que aquest fet es produís. A la majoria de parlaments democràtics del món les votacions a segona volta són normals i ningú s'estranya. Doncs bé, ja tenim organitzada una segona sessió del Consell i, aquesta vegada sí, és molt probable que sigui l'última. Podria passar el que alguns volen i hi posem el condicional perquè, si fos així, seria imperdonable per a tots arribar a un govern provisional i unes noves eleccions dins d'un any. La política terror no és democràtica i la

política ficció només existeix en algunes pàgines escrites per qui inventa i viu tancat exclusivament en el seu món. O sigui que el pacte segueix viu per seguir fins al final.

La disjuntiva que es posa sobre un govern d'unitat o un de coalició és un joc de paraules que no arriba a tenir sentit. Només es pot utilitzar per marejar situacions i

EL DRET A DISCREPAR NO ÉS POSSIBLE EN UN GOVERN QUE ES VOL D'UNITAT

allargar protagonismes ficticis. Un govern d'unitat no pot admetre la discrepància i, per tant, no és el que ara necessitem. Només ho poden assimilar aquells que volen fer veure que tot canvia, perquè no canviï res. Aquest fenomen el trobem en alguns sectors molt concrets del Consell, però fe-

liçment no és ni majoritari ni amb força pròpia per poder impedir el canvi que tots volem. El que s'imposa és un govern de concentració, en el qual es puguin debatre les iniciatives o les lleis que surtin d'un Consell fort i amb plena legitimitat. Ens agrada que **Ladislau Baró** –amb evident sensibilitat política– hagi recordat la frase de **Bartumeu** en el seu discurs que «les propostes polítiques no són espais tancats» i que **Francisc Rodríguez** ho hagi rematat amb un contundent «l'època de les divisions ha de ser superada». A més, hi afegia que s'havia d'enterrar la «política de l'anar fent», per errònia, i que ens ha portat a la situació en què ens trobem.

El govern de concentració, en els temes que s'estimen més importants, ha de ser una realitat per les tres parts, per eliminar els capítol de bones intencions de les quals estem farts i establir un programa de govern sòlid, just, equilibrat i de progrés.

La nostra posició seguirà com fins ara. Explicar el que passa i no el que alguns voldrien que passés. Serem realistes a cada moment i situarem el mateix en el lloc exacte que li pertoca i no en el que alguns voldrien. No és fàcil, però creiem que és el camí a seguir.